

CRÓNICA DE LAS FIESTAS 2004 (Antonio Sirvent Mira)

Al baixar la persiana de les festes del 2003, els abencerratges ens disposem a preparar les del 2004 amb cert interès i perquè no, en caiguda lliure. Després d'un any de centúria tornem a ser del grup de cua.

Com que estes festes no teníem res que celebrar després d'un centenari, em encetat any amb la il·lusió de saber que la Junta vetla pels nostres diners animant-nos a formar part del montepío.

Els abencerratges com es costum, hàbit i tradició (paraula que agrada molt i que cada vegada diu menys), ens preparàvem al mes de Juny a celebrar la nostra dinà a Margarit. Res d'això. La sorpresa fou majúscula quan vaig llegir **“Dinar de la Creuà a la Piscina Municipal”**. **Tot pareix que siga com sempre, però no ho és**. Vaig pensar que els càlculs, al nostre amic Rafael Andrés, no eixien i que ja no gaudiríem en aquell dinar ni de cervesa, ni de café, ni molt menys del Tinto de Verano made in Vicent Corbí. Tant sols aigua per remullar les tares i troços inconnexos de menjar. Afortunadament, no era eixa la raó. El dia de la dinà un grup d'abencerratges encapçalats per Roberto Sanchis i Pablo Payá, volien fer una demostració aquàtica.

“Natació sincronitzada” deia el programa. Caracteritzats de sirenes, com si foren Esther Williams i Gemma Mengual, embotits i farcits en els seus banyadors S'PEDO. Medalla assegurada. La relació de la nostra filà amb l'aigua començava bé.

No sé si la preparació fou correcta, o l'aigua estava molt gelada, el cas es que ens va arribar una contra ordre i ens comunicarem que **“debido a un error informático”** la demostració no podia fer-se i tornàvem al nostre cau de costum, habitual i tradicional **“Margarit”**.

Allí vam gaudir de l'hospitalitat de Santiago i família, però enyorant la demostració aquàtica dels montepieros. No cal dir que Beniarrés és **subseu de la Copa Amèrica de Vela** i aprofitant els contactes que té la filà amb Peralta, podríem demanar una connexió amb el PHN i omplir la piscina de Santiago com cal per tal que els nostres amics puguen fer pinitos i bombes sense esguitar-nos.

A la tradicional desbandada dels mesos d'estiu, i amb un juliol de... **“beure i suar i el fresc debades buscar”**, els abencerratges buscàrem llocs on pondre l'ou, que degut a la calor va ser fregit, i esperar mesos més fresquets per a tornar a la casa de **“Barxellet”** a iniciar les nostres tertúlies a la taula escoti.

Quan tots pensàvem que Miguel Munera serviria a la Filà... un altre canvi. Devíem creuar el carrer per anar als Creuats a menjar unes taretas, sinó volíem que el conserge dels Creuats, creuara el carrer i servira als deu o dotze “no Creuats”, que no havien creuat en els “Creuats”.

Amb este embolic comencen a sentir-se les primeres paraules de desànim de la Junta. Rafa Moltó, en el càrrec de **“sergent de cuina”**, proposa que la filà tinga un calendari en un lloc visible i poder contar els dies que queden per anar-se'n. La proposta fou aprovada per unanimitat, Indalecio i Jordi seran els encarregats del **“traspas de poders”** i Vicent, que per aquelles dates ja intuïa que deuria guarir els nets, encarregat de Creuar el calendari i contar els dies que faltàvem: 90, 60, 90... perdó 30, com les lletres.

Amb els contes ben clars enfilem el nostre Mig Any fester amb la il·lusió depositada en els coterros, en el número de loteria i en l'olla. Dels coterros ni parlar-ne; de la loteria... ja parlaré; de l'olla ni concurs. **Aigua a cormull**. Algú s'havia pres seriosament la nostra instància al PHN, i **“al que demana... que li'n donen”**.

Amb l'esperit que impregnava per aquelles dades a la Junta, es decidix delegar l'organització de la primera fita festera a Bosco& boys. Ú dels boys, Juan Sánchez, **“l'Arzak d'Almansa”**, ens va preparar un gaspatxo que pegava un esclafit. “Extraordinari”. No canvie este dinar per **los aires, espumas, gelatines i sorbetes de penca de Ferràn Adrià**.

Poc a poc com aquell que no diu res, anem enfilant els mesos, sempre pendants del temps i la nostra relació amb el PHN.

Arriben els assajos. Uns amb quantitat de tares i begudes: cervesa, café, vi i per supost aigua, i amb poca gent. Altres amb molta gent i, evidentment, poques tares. Els dos Rafels no poden aclarir-se i els conserges tampoc. El secret, Paco Masia ha decidit fer règim. **Bollidets i aigua**. Bona música i uns pessiguets de festa van fer que espavilàrem.

Seguint el nostre refraner: “**Novembre humit, et faràs ric**”, com a bojos anàvem esgotant la venda de loteria. Què esperàvem que ens tocara algun euro? Què volem fer... negres del capità? Alferes? Res com tots els anys.

Amb resignació i un molt de mala llet, el sabut de Javier ens animava dient: “**quan el desembre plou molt, l'any serà bo**”. Bo de què?, perquè pareix que el no tindre diners fora l'excusa per no acompanyar als **Abencerratges de Plata 2003/04 i a Pedro Estevan, Abencerratge d'or 2003**. Fou un acte emotiu i els que hi érem vam recordar anècdotes i succeïts, mentre uns demanàvem a Rafel Romà que no parlara. Que l'any passat ja vam tindre prou de discursos històrics. Per cert, **encara no sé de qui va parlar i si va arribar a creuar per la filà**.

Confie que els propers anys la filà siga una pinya i acollisca com una mare tendra als abencerratges, que durant 25 i 50 anys han lloat ratlles, panxes i corregetes.

On si vam “**donar el callo**” va ser a l'homenatge a Gori pels seus 25 primers anys al front de la Vella. El concert del Diumenge de Rams, unix als Abencerratges amb el seu vincle natural que es Apol·lo i la música. Les parauletes del mestre, emotives i plenes de fets històrics, ens deixaren **atabalats** als que escoltàvem el seu breu parlament d'1h 15'.

Mentres tant ja sabíem que le país anava canviant i que **ZP aboliria la LOCE, el PHN** i no sé quantes sigles més. També s'adonàrem del suport al Barça i a Laporta, que en permís del València, anava arrollant als seus adversaris. **Els merengons** tenen les hores contades. Tant sols pensen que els partits que han de jugar són amistosos, sempre que no jugue **Figo**.

Si no hi ha transvasament, probablement no hi haurà aigua; si no hi ha aigua, hi haurà café; si hi ha café hi haurà festes; si hi ha festes, **puc fer el gloriario**.

Darrere **del conte de la lletera**, s'amagava una il·lusió, **la de Eduardo Catalina Agulló**, el nostre gloriario **polícia i oficial**. Amb **túnica-xaqué**, Eduardo, en un dia infernal de fred i pluja, ens va congregat a la carpa per esmorzar i acompanyar-lo a la Plaça.

Impossible. El destí va voler que Eduard fera la “**gloria canària**”, es a dir, el dia després. Aterrissats com érem agafàrem els paraigües i decebuts, anàrem cercant barets on amagar-se i maleint a **ZP per donar-nos un PHN tot de colp**.

Per la vesprada **debat seriós**, uns en la línia dels Navarros i el seu capità centenari: **No pot haver entraeta de la berenà perquè com es costum, hàbit i tradició, el gloriario no ha eixit al carrer**; altres fem festa i deixem-se de bobades.

El sentit comú va prevalèixer i xiquetes, xiquets, pares, mares... al ritme de la “Risuenya”, que amb un toc propi del **Séptim de Cavalleria**, ens va portar a la Plaça on no hi havia ningú. Mentres navarros i bascos es posaven d'acord i amb la sorpresa del PP s'ubicaven tots en el mateix lloc. **Signaven una pau que té menys futur que el Pla Ibarretxe i el PHN**.

Al dia següent sense esmorzar, Eduard compliria la seua il·lusió amb pas marcial i persupost eixut. A l'hospital no hi era Javier. Juan Sánchez, **paísà autonòmic d'Almodóvar**, encetava una nissatja de gloriarios que esperem tinga futur.

Amb dies de sol i pluja assajàrem al carrer per vore si la nostra preparació hivernal ha sigut efectiva i podríem triomfar al carrer. Però **les coses no són com eren**, vore baixar als abencerratges amb un barret blau indefinit era un espectacle propi del dia **de l'orgull gay**. De quin armari havien tret els nostres **nadadors sincronitzats** eixos barrets? Lluminositat si que donaven. Les filaes pareixien un **fax subratllat** pel blau fosforito. Als meus alumnes els dic que subratllen el que és important, però mai no el cap. Diuen que el blau és el color del cel, **però també de l'aigua**.

Abans de formar es necessari sopar i reprendre forces, perquè la nit és llarga i, com **les coses ja no són com eren**, no tenim conserge, tenim **catering** que es més **in**. Amb estes modernitats lingüístiques propose que al **Primer Tro** li digam **el Boss**; als **vermuts, lunch**; per a **canviar de cabo** fem **zapping**, i que quan **eixcam a formar**, fem **treking** i si arribes tard **footing**.

El catering està bé, però el menjar ja no és com era. Cal escalfar-lo. **Si Tobies llogara microones a la filà**, tots escalfaríem el nostre plat per rigorós ordre d'antiguitat.

El tros de **carn de búfal** que vam sopar no era el que era, el seu sabor era semblant al de **la tortuga ninja**. No sabies si estaves menjant a **Mique l'Angelo o a Donatello**. Preferix unes bones taresses remullades en café, malgrat siga el del Centenari. Café que cada vegada beem menys. Hem passat **al vi amb denominació d'orige**.

Les primeres ampolles del criança “**Me Reservo**”, les van encetar el dia de l'assemblea de petició de festa. Aquell dia en compte de ser membres d'una filà que vol eixir al carrer, pareixíem jugadors **del set i mig**. A l'escoltar el nostre nom per fer diana o esquadra **tots es plantàvem**. Pareix que molts individus sabien el que ens havia de passar i van intuir que “**Me Reservo**” podia estar **batejat**. Això es **ull clínic** com diria Marcelo.

En arribar la **glòria infantil**, tots acompanyarem a Fernando Raduán Llopis, el xicotet d'una nissatja d'abencerrajes. Un glorièret amb ganes. El net d'Eugenio va deixar el pavelló ben alt.

Si el nostre glorièret no va fallar, al dia dels músics **les coses ja no són com eren**.

Jordi Jordà, malgrat arribar a les **quatre del matí** a col·locar el bombo a la Font Redona, va sentir **el glaç de la navalla i les patilles al seu cos**. Ens havien guanyat els contrabandistes, que a l'una de la matinada estaven amb **l'alineació ja preparada**.

Vam perdre este partit, però no la batalla. Si a l'igual que s'anomena el banderí, s'anomenara un encarregat de bombo, de segur que eixiríem els primers. Este càrrec seria obligatori i no honorífic. Cal donar participació als individus nous.

Per la nit el càtering ens tenia preparada una sorpresa, i **com les coses ja no són com eren**, l'olla la menjaríem **en plat pla**. Este embrabussament o cacofonia, tenia tots els ingredients, però sense floritures literàries, era un “**engrudo**” sense caldo.

Eren els **mateixos fesols** de “**Le llamaban Trinidad**”; “**Le seguían llamando Trinidad**” i “**Por fin le llamaron el Magnífico**”. A les queixes dels individus els encarregats del càtering ens deien que, el cuiner es el mateix de “**Los ángeles también comen judías**”. Res que vore esta olla Holliwoodiense amb les que feia **Xamba**.

Que la Junta **vetla per la uniformitat** i la bona presència en els actes és d'agrair. Per això donava al esquadreros un esborrany del “**Manual d'ús del bon abencerratge**”. Amb l'esperit que les esquadres siguen les més lineals possibles, el manual fou escrit per membres de la Junta que són de ciències, sense donar importància a les lletres. Expressions com: **apegar-se, correjetas...** denoten una manca d'estil literari. Què li dirien a **Sergio Dalma** si la seua cançó fora “**Bailar apegados es bailar**”; i si al “**ponerse las correjetas**” no ens adonem que es “**passiva reflexa**”, el que realitza l'acció també la sofreix. **I tant que la sofreix!**

En este manual trobe a faltar com deuriem seure-se els abencerratsges pel “**buen decoro en las comidas**”. Algunes idees podien ser: **debe sentarse juntando las rodillas; la túnica se estirará por debajo de las mismas; procurad tancar les cametes” cuando os hagan una foto; no gastéis las mangas de torcadores...**

Es imprescindible un Manual, però si es en **valencià millor**.

Després d'estos consells i amb els fesols ballant per la panxa, la filà va fer “**despedida y cierre**” somiant en el dia gran.

Un matí refrescant i boirós ens tornaria a la realitat que **les coses no són com eren**. Havia passat un any i ja estàvem a punt de finalitzar les festes. Mentres ens féiem un herberet, pastetes i café calent, la madrina posava **llaços ratllats**, res que vore amb les mitges llunes de l'any passat que tant ens van agradar.

Puntuals com un clau, Pep Sempere arrancà la diana amb el pasdoble “**Susupiros del Serpis**” del que es commemoraven els **50 anys**. Tot un homenatge al seu **avantpassat**. Miguel Ballbé i Pep Jordà exerciren i encetaven la seua autoritat com a puntals. **Gabi Roma** mig adormiscat, pensava que havia perdut un dia de les festes i que estava en la **segona diana**. A l'ordre del cabo tots avançaven i paraven segons el moment. Pep Jordà va notar que Pep Sempere en alguns moments de la desfilada li **cucava l'ull**. Jordà pensà: **qui rotllo vol Pep?** A la **quarta cucà** i amb un to subtil i suau, el cabo indicà: **Gira!**

El carbonato comandat per **Kiko Aznar**, gaudia d'un puntal de debó: Rafel Vicedo. Rafel Andrés, que per aquelles dates ja començava a **estar insuportable** degut a la marxa trionfant del seu equip, pensà que podien estalviar diners si col·locaren megàfons pel carrer Sant Nicolau. I té raó, set voltes seguides “**El Moble més**”, es més propi del **desfile de la Victòria**. Veritablement, **les cose ja no són com eren**.

Almorçaret reparador, en el que José Payà alias Roque, Javier García, Juanin Paco Masia, es van menjar **16 plats de pa**. Paco Masia per fi **havia acabat el règim**, i això es notava.

Dinar decebedor . Al mig de de la taula **quatre gambes per a sis** , que van canviar **del roig al blau** en quant arribà el **Conseller de Cultura**. Pep Sou i Botella no van gosar dir res, tant sols esperaven que passara el dia tranquilament i no els enviaren a **Finisterre**, i allí a la llum del far es posara a fer **poesia visual** en forma **d'ombres xinesques**. A continuació putxero al revés. Primer una **creïlla per a setze** , després caldet amb pilota. Allò semblava un **putxero deconstruït de Ferran Adrià** o un plagi del menú de **l'auxili social** . Efectivament tenim un problema amb el reboster.

Tal volta deurem de fer les **mondonguilles** en casa i dur –les en un **tuperware** per compartir-les, però només per als individus que **no reserven** els llocs ni els actes.

Mirant el cel i pensant en la relació amb el PHN, se'n caminàrem al partidior per iniciar l'entrà dels moros. Uns a fer esquadra, **altres a reservar-se** .

Per donar ànims escoltem la veu atronadora de Gori: “ **ara cauran quatre gotetes i ens refrescarem**” ; i en la Plaça “ **Açò està parant**” . Gori en el paper **d'Aramís Fuster** no té cap futur. Caigueren **hectolitres d'aigua** com per omplir le pantà de Beniarrés. Diuen que **les aigües d'abril caben totes dins d'un barril, però si en el barril cul no n'hi ha, mig món s'ofegarà**. Ofegar-se ningú però banyar-se la **regata del cul... un fum** . Rafa Bou amb este problema , se'n va anar a casa **amb llança i tot el seu instrumental quirúrgic** .

Enrique Bardisa, com si la cosa no fos amb ell, baixava l'esquadra amb la parsimonia que calia en aquells moments. En arribar a la font de l'Estrela , **el músic-adví digué: “Xiquets ja no plou”**. Desaparegué fins i tot l'Associació. **La Vella** amb les seues notes animava als soferts espectadors i dona va una lliçó de com s'han de fer les coses. La filà arribà a Santa Llúcia sent un aglomerat de músics, festers i individus de **dos en fondo**.

Remullats com eren i amb les túniques descolorides i tacades de confeti de color, buscàrem un lloc on fer un mos , uns al Montecarlo i altres directament a casa a vore el “**Club de la comèdia**”.

I com **les coses no són som eren** , al dia següent va eixir una jornada radiant. La segona diana ens esperava amb un trajecte més curt i una hora més de són. La nostra relació amb la segona diana és una relació de **fidelitat** . Som filà de segon diana i ni l'itinerari, ni l' hora ens faran canviar. **Ernesto Gómez Orts** encapçalava als abencerratges que canviaren la llança per la **guitarra de carrissa** . “**El Desgavellat**” omplia el carrer de groc i verd.

Si els cristians es mouen al crit de **Firam, Firam!** , els abencerratges al de “**coca per les orelles**” . Es veritat vam gaudir d'un esmorzar al cau de la filà i no als jardins, però no podíem arriscar-se. L'experiència viscuda el dia anterior ho desaconsellava. Amb coca a **la panxa, a les orelles, i Pablo Bou a les esquenes** , arribàrem tard a la processó de la Relíquia.

Per vore-la deuríem de cercar un abencerratge d '**altura, immaculado i expert en protocol**. Tres en ú. Com **Eliseo** reunix **les tres virtuts** , va ser l'encarregat de relatar la processó. Ara pasa el **fill d'Adrià Espí** , Atenció l'alferes de les Tomasines **vestit d'Alien** ... Narració breu però aclaridora.

Al buscar l'ambient de la Plaça de Dins i comprovàrem que Paco Masià a més a més de perdre quilos va perdre els seus collars, rogllets de dones i individus abencerratges comentaven en els jardins d'Apol·lo les últimes notícies metereològiques.

De sobte apareixia un abencerratge amb una bossa repartint **regalets** . No s'atrevim ni en **les agulletes** . Regals ben embolicats i amb el **slogan... “si no t'agrada ho canvies, es de IKEA.”**

Després d'un dinar amenitzat per la xaranga musical encapçalada per Beto, es dirigim a la processó que està instal·lada en la Placeta el Fossar. Placeta que **Kiko Bufort** no trobava. Un abencerratge que pertany a la **ONG Placetes sense Fronteras** , i anònimament, **va reconduir el camí de Kiko per tal que entrara per la porta gran a la Plaça**. Bordera per contra, no tenia intenció d'anar a la processó i buscava algú que li diguera on està el Gatopardo. Per sort va entendre que no existia , i que la casa estava tombada. Coses del Centre històric. Ja **les coses no són com eren**.

Mentres la processó discorria **amb menys abencerratges** que flors té le Sant Jordi tapant els moros. Érem una formació **de quatre, tres i dos en fondo** .

Si no érem a la processó , on estaven? Cada ú on podia , però la majoria a la Plaça de Dins mirant les gavines , que des de que guanyà ZP les han canviat per coloms.

Ja no saben on posar-les.

El patró acompanyat pels carrers d'Alcoi , **per milers d'alcoians i festers** , representa a més de l'essència de la festa, el diàleg, el respecte i la convivència entre dos cultures, que una sense l'altra no tenen sentit.

Com equips que no volen canviar-se les samarretes, uns individus anàrem a sopar al Mirador del Cinc, altres a la Carpa., i la resta a la **Retreta**. Dintre de l'autobús del **València Campió** , jóvens i no tant jóvens amb la nostra **madrina particular** , baixàrem pel carrer Sant Nicolau participant en un acte que cada vegada compta amb més adeptes. Disfressats de **hooligans** , llançàrem en un tres i no res, **milers de bufandes** del Bayer, del Hércules i unes de Mallorca que deien: "**Visite Cala Trencada** " La posà en escena fou exitosa i la diversió dels futurs abencerrattes atronadora.

Amb el sentiment d'haver guanyat la final, encetàrem el dia dels trons a la Carpa, amb la companyia **d'uns miqueros** , que trobant-se una **sargantan** a a la porta del seu cau, no es van atrevir a entrar. Abencerrattes i miqueros, cadaú amb les seues ratlles, compartien taula i ous ferrats.

Amb el reparador desdejuni, iniciàrem l'alardo amb el bateig i estrena del "**cachorro**". Trabuc nou que substituïa al vell cop, que des d'aquells moments pasava a **la reserva**. La "batalla" dirigida per l'estratega Indalecio en el paper de **Escipió l'Africà** , va semblar correcta ja que ho vam fer la mar de bé, perquè a les dos hores, gràcies a la nombrosa participació d'abencerrattes i a la potència de tir dels cops José Vicente, Totón i l'immaculado Eliseo, havíem guanyat el castell.

La serietat fou la màxima. Hem pasat de les gorretes als barrets de disseny cuartelero. Com havíem "**vencido y desarmado**" a l'exèrcit enemic i encara era prompte per dinar, vam dirigir les nostres passes **cap al Victor** i després cap a **la Plaça de dins** on estaven esperant-nos els abencerrattes que per diversos motius s'havien **reservat** en el disparo.

En arribar la vesprà, més disparo. I una nova derrota. Tal volta l'estratègia no fou la correcta. Al final sempre perden els moros i guanyen els cristians. I després, de nou, Sant Jordiet dalt del castell, amb el fum de les torxes i llençant les seues sagetes de foc acomiadà la festa. Una festa en què, malgrat la pluja, els Abencerrattes em tornat a viure, colze a colze, companys. Una festa de la que hem celebrat i gaudit, amb unió, amb alegria i germanor. Una Festa que hem tancat amb bons sentiments, i que esperem que el proper any que ens ho milloren.

Totón